

Erik Hoppe (1896-1968)

Farve, sol og sind

9. marts Æ 25. maj 2003

"Søndermarkens maler" kaldte man ham, og helt løgn var det ikke! Selvom han også malede på Christianshavn, Frederiksberg, Slotsholmen, på Amager - og i Norge - var og blev parken på toppen af Valby bakke Erik Hoppes foretrukne motiv hele livet. Her skildrede han Københavnerpiger på vej ned ad mørke alléer eller ude i solen på plænerne hvor de indgår i en moderne udgave af den klassiske kunsts hyrdelandskaber.

Hoppe var bestemt ikke upåvirket af pigernes nærvær - billederne er ofte malet med voldsom energi - men det han først og fremmest ville gengive var "lyset og farven i lyset", brudt i det spekter, der var hans sind. Mens han i de første år søgte farverne i det grønne halvmørke, ville han senere vriste dem ud af sollyset, og det kom der farvekompositioner ud af, der i dybde og dristighed langt overskred det umiddelbare motiv, uden at den oplevede virkelighed dog nogensinde gik tabt. For Hoppe var Søndermarken farve, spændt ud mellem sol og sind.

I sin kunst repræsenterer Erik Hoppe en særlig dansk form for modernisme. Hans tidlige arbejder tilhører den mørkstemte hverdagsrealisme omkring 1930 med brod mod den fransk inspirerede modernisme. Hoppes kunst er dog samtidig rundet heraf og ligger i en klar forlængelse af Edvard Weies og Harald Giersings arbejder. Med den lysere og lettere malemåde i hans senere kunst bliver det franske og artistiske aspekt tydeligere, men er altid forenet med en robust ligefremhed af hjemlig art. Ligeledes er en dansk nøgternhed tilstede i Hoppes underordning af abstraktionen under virkelighedsskildringen, følelsen under naturindtrykket, det flygtige under det bestandige.

Som en af de helt store indenfor nyere dansk landskabsmaleri er Hoppe en udpræget "kunstneres kunstner", men det har knebet med den brede anerkendelse. Ikke blot i forhold til samtidige kunstnere som Weie, Giersing og Jens Søndergaard, men også senere berømtheder som Asger Jorn og Per Kirkeby. Denne lidt for godt bevarede hemmelighed ville udstillingerne først på Vejle Kunstmuseum og derefter på Nivaagaards Malerisamling gøre noget ved. Der blev præsenteret kunstnerens hovedværker - for første gang samlet - samt en række andre fremragende og sjældent udstillede arbejder. Til udstillingen blev der udarbejdet et rigt illustreret og informativt katalog om en kunstner, der - når han er god - ikke bare holder - men bliver bedre!